

Anca Grădinaru
Irina Hăilă
Lucia Ștefănescu

Îndrăznește!
Și tu poți să fii olimpic la
Limba și literatura română!

Teme pentru concursuri și olimpiade școlare

clasa a VII-a

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	3
Olimpiada Națională de Limba și literatura română	
Varianta de pregătire nr. 1	5
Varianta de pregătire nr. 2	10
Varianta de pregătire nr. 3	15
Varianta de pregătire nr. 4	19
Varianta de pregătire nr. 5	23
Varianta de pregătire nr. 6	27
Varianta de pregătire nr. 7	31
Varianta de pregătire nr. 8	34
Varianta de pregătire nr. 9	38
Varianta de pregătire nr. 10	43
Olimpiada interdisciplinară „Cultură și spiritualitate românească” – <i> Omul în comuniune cu semenii și cu divinitatea</i>	
Varianta de pregătire nr. 1	47
Varianta de pregătire nr. 2	50
Varianta de pregătire nr. 3	52
Varianta de pregătire nr. 4	55
Varianta de pregătire nr. 5	58
Varianta de pregătire nr. 6	60
Varianta de pregătire nr. 7	62
Varianta de pregătire nr. 8	64
Varianta de pregătire nr. 9	66
Varianta de pregătire nr. 10	68
Olimpiada Națională „Lectura ca abilitate de viață”. Nivelul 2 – clasele a VII-a și a VIII-a	
Varianta de pregătire nr. 1	71
Varianta de pregătire nr. 2	76
Varianta de pregătire nr. 3	82
Varianta de pregătire nr. 4	87
Varianta de pregătire nr. 5	92
Variante de pregătire pentru proba orală (Etapa națională) – <i> Olimpiada de Limba și literatura română</i>	
Varianta de pregătire nr. 1	97
Varianta de pregătire nr. 2	97

Varianta de pregătire nr. 3	98
Varianta de pregătire nr. 4	99
Varianta de pregătire nr. 5	99
Variante de pregătire pentru proba orală (Etapa națională)	
Olimpiada interdisciplinară „Cultură și spiritualitate românească”	
Varianta de pregătire nr. 1	101
Varianta de pregătire nr. 2	102
Varianta de pregătire nr. 3	103
Varianta de pregătire nr. 4	104
Varianta de pregătire nr. 5	105
Bareme de corectare și de notare	
Olimpiada Națională de Limba și literatura română.....	106
Olimpiada interdisciplinară „Cultură și spiritualitate românească”	118
Olimpiada Națională „Lectura ca abilitate de viață”. Nivelul 2 – clasele a VII-a și a VIII-a	128

Varianta de pregătire nr. 1

- Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.
- Punctajul total este de 100 de puncte.

Citește fiecare dintre textele următoare pentru a putea răspunde la cerințele formulate:

A. Moș Timofte agăță clopotul la locul lui, într-un ungher ferit al coridorului, dar nu părăsi imediat clădirea școlii pentru a-și începe inspecția prin curte și grădină, cum făcea de obicei. Rămase în ungherul lui, pe coridor, preocupat să-și curețe și să-și umple luleaua, dar de fapt cu ochii și cu atenția fixată spre ușa cancelariei.

Voia să schimbe o vorbă cu profesorul de geografie și naturale, dirigintele clasei a opta. Îl cunoștea bine, de pe vremea când, tânăr și cu părul blond răzvrătit, cu mișcări de o rară agilitate și siguranță, cu priviri vesele și deschise, urcase pentru prima oară scările liceului pentru a-și începe apostolatul. Fusese prima călăuză a noului dascăl prin labirintul școlii. Era glumeț tânărul, nu pierdea niciun prilej de glumă, și se cățara pe toate movilele, și se strecura prin toate gropile și șanțurile, și se interesa de fiecare pom și de fiecare arbore: se simțea în el setea de a cunoaște, de a se familiariza cu noua sa țară, pentru că așa numise el școala și domeniile ei:

— O adevărată țară e școala asta, țară în care nu se poate să nu te simți bine...

— Cum s-ar spune, îi replicase paznicul, ați vrea să hălăduiți pe aici... Nu știu cine îmi spune mie că ar fi un lucru bun...

Profesorul tânăr și blond, cu mers sprinten și priviri vesele, nu-i răspunse imediat. Tăcuse o vreme, tăcere grea, care consfințea pesemne o hotărâre grea. Când se întoarse cu fața spre paznic, avea un luciul straniu în priviri, care ascundea pesemne și durerea unei mari despărțiri:

— Da... spusese el. Îmi voi arunca o rădăcină aici, sau o ancoră, nu știu nici eu. Dar nu ca să hălăduiesc. Și fiindcă m-ai înduioșat cu bun venitul dumitale, îți voi spune și eu ce simt acum... Nu vreau altceva decât să am elevi cu priviri senine, care să învețe, înainte de orice, să iubească țara, lumea și viața... Asta e ceea ce trebuie și ceea ce vreau să predau aici...

Dar profesorul care ieșea pe ușa cancelariei trezindu-l din amintire pe moș Timofte era un omuleț slab, puțintel încovoiat, cu capul pleșuv, doar două smocuri de păr, ca două cornițe albe, îi acopereau tâmplele și fața lui uscată, plină de cute, ca o mască de pergament, era aceea a unui om care nu se întorsese cu spatele la viață, ci o înfruntase pieptiș. Mișcările îi erau obosite, bătrânețea îi cam amețise gleznele, nici glumele nu-l mai atrăgeau ca altădată; ba se mai întâmpla uneori ca vreun elev fără minte și inimă să încerce să-l tulbure în timpul lecțiilor, dar în întreg orașul nu era un altul care să se bucure de mai multă stimă, și niciun alt profesor nu fusese mai iubit și mai ascultat ca dânsul, în aproape patru decenii de apostolat, și niciun altul nu primea mai multe semne de recunoștință din partea foștilor elevi și absolvenți ai școlii. Toate acestea pentru că vreme de patruzeci de ani rămăsese fidel unui legământ tineresc făcut într-o zi oarecare de toamnă.

Moș Timofte porni încet pe urmele profesorului. Nu-i era teamă că nu-l va ajunge. Știa că înainte de a intra în clasă se va opri în fața ușii și câteva clipe va sta nemișcat și gânditor. Toți îi cunoșteau obiceiul, dar nimeni nu cutezase să-l întrebe la ce se gândește în acele clipe. Nici chiar moș Timofte, care-l surprinsese de nenumărate ori în această atitudine; cu atât mai mult cu cât avea

credința că profesorul era atât de preocupat de gândurile lui încât nici nu-l zărea. „A treia... a cincea... calculă moș Timofte urmărind mersul profesorului. A șasea... Acum e-acum... A opta...”

Profesorul se opri chiar în fața ușii. Închise ochii și văzu dintr-odată clasa, liniștită, cu fiecare elev la locul lui, îi trecu pe toți în revistă, îi mai privi o dată, zâmbi câtorva care-l umpleau mereu de bucurii, dar brusc toate chipurile se dizolvă în întuneric, rămânând unul singur: chipul unui elev speriat, nesigur, căutând mereu în jurul său, parcă după ajutor. Profesorul deschise ochii și clătină din cap nedecis. Oare ce se întâmpla cu acel elev? Ce adevăr purta? Îl speriasse sau îl nedreptățise cândva cu o nota proastă sau era un elev slab, neajutorat, un derbedeu oarecare? [...]

Profesorul zâmbi în urma lui moș Timofte, zâmbi în felul său, proptindu-și bărbia în pumni și clătinând din cap. Un fluierat sacadat, imperceptibil îi acompania gestul. Dar nu rămase multă vreme astfel. Cu o mișcare leneșă îndepărtă catalogul, apoi se sculă de la catedră și, plimbându-se prin fața băncilor, se adresă cu voce tare elevilor:

— M-am gândit să facem astăzi o călătorie printr-o lume pe care o cunoașteți încă foarte puțin, o lume ascunsă, obscură, misterioasă, care se pare că-i interesează foarte mult pe unii dintre voi... Da... Să încercăm să pătrundem pentru câțiva timp în lumea peșterilor...

Victor se uită în jur. Toți cireșarii își scosese caietele de note. Erau numai ochi și urechi. Apoi își aruncă privirile spre profesor și acesta i le întâlni și îi răspunse cu un zâmbet părintesc, cald, aproape duios. Călătoria îi purta pe ascultători într-o lume fantastică, ispititoare, plină de miracole. [...]

Creioanele încremeniseră de multă vreme în mâini. Ultimele cuvinte fuseseră rostite, dar imaginile, o dată închipuite, se repetau în mintea tuturor ca ecourile peșterilor.

Constantin Chiriță, *Cireșarii* (fragment)

B. Peste o oră stăteam cu toții în amfiteatrul enorm și așteptam „discursul domnului Tushman”. Amfiteatrul era chiar mai mare decât îmi imaginasem – mai mare chiar și decât cel de la școala Viei. M-am uitat în jur. Cred că erau un milion de persoane în public. Mă rog, poate nu chiar un milion, dar cu siguranță foarte multe. [...]

— În fiecare an, a continuat domnul Tushman, consultându-și notițele prin ochelarii de citit puși pe vârful nasului, sunt desemnat să scriu două discursuri de deschidere: unul pentru ceremonia de absolvire a claselor a cincea și a șasea, care are loc astăzi, și unul pentru ceremonia de absolvire a claselor a șaptea și a opta, care va avea loc mâine. Și în fiecare an îmi spun să fac economie de muncă și să scriu un singur discurs, care să se potrivească pentru ambele evenimente. Nu pare un lucru prea greu de făcut, nu-i așa? Și totuși, în fiecare an sfârșesc prin a scrie două discursuri, în ciuda intențiilor mele. Anul ăsta mi-am dat seama în sfârșit de ce. [...] Ne-am adunat astăzi cu toții aici, a continuat domnul Tushman, scoțându-și ochelarii și folosindu-i ca să arate către noi, elevii din public, ne-am adunat cu familia, cu prietenii, cu profesorii, ca să sărbătorim nu numai realizările voastre din ultimul an de la Școala Beecher, ci și nesfârșitele posibilități care vă stau înaintea. Dacă ne referim la acest ultim an, aș vrea să vă gândiți cum sunteți acum și cum erați. Sunteți, cu toții, puțin mai înalți, puțin mai puternici, puțin mai deștepți... Sper...

Aici, lumea din public a chicotit.

— Dar cel mai bun mod de a măsura cât ați crescut nu este în centimetri sau în câte ture puteți alerga pe pistă. Nu este nici măcar în media voastră generală, chiar dacă toate aceste lucruri, vă asigur, sunt importante și ele. Însă și mai important este ce ați făcut cu timpul vostru, cum ați ales să vă petreceți zilele și cu cine ați creat legături în acest an. Pentru mine, aceasta este adevărata măsură a

succesului. Există o frază minunată într-o carte de J.M. Barrie – nu, nu e vorba de *Peter Pan*, și n-am să vă rog să aplaudați, dacă încă mai credeți în basme...

Aici a râs din nou toată lumea.

— Este vorba despre altă carte de J.M. Barrie, se numește *Mica pasăre albă*. Iată ce scrie...

A început să răsfoiască altă cărticică de pe raft până a ajuns la pagina pe care o căuta, apoi și-a pus ochelarii.

— „Ar trebui, poate, să facem o nouă regulă de viață... Să încercăm întotdeauna să fim puțin mai buni decât este necesar.” Aici, domnul Tushman a ridicat privirea spre public.

— „Mai buni decât este necesar”, a repetat el. Ce frază frumoasă, nu-i așa? „Mai buni decât este necesar”. Pentru că nu-i de-ajuns să fii bun. Cineva poate fi bun atât cât trebuie. Dar această frază, acest concept îmi amintește că noi, ființele omenești, avem nu numai capacitatea de a fi buni, ci avem și alegerea bunătații. Ce înseamnă bunătaatea? Cum se măsoară? Nu cu metrul! [...]

— Dar aș dori ca voi, elevii mei, a continuat domnul Tushman, să rămâneți din experiența gimnaziului cu certitudinea că în viitorul pe care vi-l construiți totul este posibil. Dacă fiecare om din această încăpăre își va face o regulă ca, oriunde ar fi și ori de câte ori va putea, să încerce să fie puțin mai bun decât este nevoie – atunci lumea va deveni un loc mai bun. Și dacă vă veți purta astfel, adică puțin mai bine decât este nevoie, cineva, undeva, cândva, s-ar putea să recunoască în voi, în fiecare dintre voi, chipul lui Dumnezeu.

R.J. Palacio, *Minunea* (fragment)

C. Preocupat de proiectarea unui alt urcuș, apoi a altuia, profesorul uită să îmbătrânească. Devine mai atent la analiza etapelor parcurse anterior pentru proiectarea noului urcuș, cu examinarea factorilor implicați în remodelarea urcușului, parcă tot mai mulți și mai virulenți de fiecare dată, dar știe, dorința e mai puternică decât știința, că puterile trebuie să-l țină și vârful trebuie atins. Îndoiala își are locul și rostul numai în privința alegerii traseului, căci totdeauna sunt posibile alte trasee, fiecare cu avantajele și dezavantajele lui, dar nu în privința reușitei. Credința este partea cea mai rezistentă a proiectelor lui. Credința în ceea ce a proiectat, credința în cei cu care formează echipă, credința că aceștia nu se vor opri din urcuș dacă, dintr-un motiv sau altul, el, profesorul, nu va mai participa la urcuș. Important e ca echipa să ajungă. Și deodată află că a îmbătrânit [...].

O viață întregă urcase pentru a-i învăța pe alții tehnica urcușului, deprinsă de la alți profesori și perfecționată cu fiecare nou urcuș, bucuria de a urca. De câte ori au auzit de la el răspunsul unui alpinist la întrebarea de ce a ținut să urce Everestul: Pentru că există! Această bucurie e superioară celei din vârful muntelui, dominată de frumuseți exterioare; incluzând bucuria victoriei finale, bucuria urcării se manifestă prin retrăirea întregului urcuș, cu toate ale lui. Bucuria care cultivă nevoia de a urca.

Mihaela Murdure, *Puritani și... puritani*, revista *Vatra veche*, nr. 10/2015

Subiectul I

20 de puncte

Scrie, pe foaia de examen, numărul cerinței și litera corespunzătoare răspunsului corect:

1. Cuvintele *voia*, *geografie*, *veselie*, *vreau* conțin, în ordine:

- diftong, hiat, hiat, triftong;
- hiat, hiat, hiat, triftong;
- diftong, diftong, hiat, triftong;
- diftong, diftong, diftong, triftong.

2 puncte

2. Sunt corect despărțite în silabe toate cuvintele din seria:
- ră-zvră-tit, ab-sol-ven-ții, ob-scu-ră, peș-te-ri-lor;
 - răz-vră-tit, ab-sol-ven-ții, obs-cu-ră, peș-te-ri-lor;
 - ră-zvră-tit, ab-sol-ven-ții, obs-cu-ră, peș-te-ri-lor;
 - răz-vră-tit, ab-sol-ven-ții, ob-scu-ră, peș-te-ri-lor.
- 2 puncte**
3. Cuprinde numai conjuncții subordonatoare seria:
- că, ci, dacă;
 - fiindcă, ca să, dacă;
 - să, sau, fiindcă;
 - dar, cu, să.
- 2 puncte**

Scrie răspunsurile corecte pentru cerințele de mai jos.

4. Explică formarea următoarelor cuvinte: *să îmbătrânească, oriunde.* **2 puncte**
5. Transcrie, din secvența pusă în chenar, două verbe la forme nepersonale diferite, pe care le vei preciza. **2 puncte**
6. Precizează funcția sintactică a formei verbale nepersonale din secvența: „Moș Timofte agăță clopotul la locul lui, într-un ungher ferit al coridorului, dar nu părăsi imediat clădirea școlii pentru a-și începe inspecția prin curte și grădină, cum făcea de obicei.” **2 puncte**
7. Rescrie secvența următoare, trecând verbele la modul indicativ, timpul mai-mult-ca-perfect: „Apoi își aruncă privirile spre profesor și acesta i le întâlnește.” **2 puncte**
8. Alcătuieste:
- un enunț în care să apară un verb la gerunziu cu funcția sintactică de atribut verbal;
 - un enunț în care să apară un verb la infinitiv cu funcția sintactică de subiect.
- 2 puncte**
9. Construiește un enunț în care să apară verbul *a rămâne* cu două valori morfologice diferite, pe care le vei preciza. **2 puncte**
10. Alcătuieste o frază despre profesorul tău preferat, din două propoziții legate printr-o conjuncție coordonatoare copulativă. **2 puncte**

Subiectul al II-lea

40 de puncte

Scrie răspunsul, în enunțuri, pentru fiecare dintre cerințele de mai jos.

- Care este atitudinea comunității față de profesorul de geografie din textul A? Motivează-ți răspunsul, cu o secvență adecvată din textul-suport. **6 puncte**
- Precizează care este cel mai bun mod de a măsura cât a crescut un copil într-un an, așa cum rezultă din textul B. **6 puncte**
- Identifică o trăsătură a unui profesor, așa cum se desprinde din textul C. **6 puncte**
- Indică un aspect comun al textelor A, B și C. **6 puncte**
- Prezintă, în 30–50 de cuvinte, semnificația următoarei secvențe din textul A: „Creioanele încremeniseră de multă vreme în mâini. Ultimele cuvinte fuseseră rostite, dar imaginile, o dată închipuite, se repetau în mintea tuturor ca ecurile peșterilor.” **8 puncte**
- Crezi că relația dintre profesor și elevii săi este importantă? Motivează-ți răspunsul, în 40–60 de cuvinte, valorificând textul A. **8 puncte**

Redactează, în 200–250 de cuvinte, o pagină de jurnal în care să prezinți o experiență școlară exemplară, legată de imaginea unui profesor care ți-a devenit model. Data redactării jurnalului: 5 martie 2024.

În elaborarea răspunsului, vei avea în vedere:

- integrarea unei secvențe narative și a unei secvențe descriptive; **8 puncte**
- exprimarea unei emoții/unui sentiment; **8 puncte**
- folosirea a cel puțin două idei din textele-suport; **8 puncte**
- respectarea convențiilor acestui tip de compunere. **2 puncte**

Vei primi **26 de puncte** pentru **conținutul compunerii** și **14 puncte** pentru **redactare**.

Notă! Punctajul pentru redactare se acordă doar în cazul în care compunerea are minimum 200 de cuvinte și dezvoltă subiectul propus.

- Toate subiectele sunt obligatorii. Timpul efectiv de lucru este de trei ore.
- Punctajul total este de 100 de puncte.

Citește fiecare dintre textele următoare pentru a putea răspunde la cerințele formulate:

A. Ionuț și-a amintit că și Isidora a fost ucenica unei zâne și îl întrebă pe Moț:

— Și de ce fac fetele ucenicie la zâne?

— Ca să învețe binele. Între zâne și vrăjitoare există tagma solomonarilor și a piticilor. Noi suntem linia de demarcație. Un pitic poate deveni rău, cum de asemenea poate și un solomonar, dar în mare parte e bun. Chiar dacă viața noastră e foarte lungă, nu e veșnică așa cum e la zână sau la vrăjitoare. Zânele și vrăjitoarele pot fi ucise, dar dacă nu sunt ucise – nu cunosc moartea. La noi e diferit. Suntem mai apropiați de solomonari din punctul ăsta de vedere. Probabil ăsta-i motivul pentru care unii nefericiți, orbiți de mândrie și iubire de sine, vor să devină vrăjitori. E singurul drum spre nemurire aici pe pământ. Dar cât de viu e cineva care face răul?

— Moșul meu, Ilie, îmi spunea tot timpul că răul e absența binelui și că răul nu poate avea existență proprie. Deci mai degrabă că nu e nemurire, e un fel de a trăi iadul și neființa. Poate.

— Poate, a spus și piticul. Dar uitate că și noi, ca oamenii și solomonarii, putem deveni răi. Și avem totuși o ființă.

— Da, a răspuns Ionuț, dar poate că rămâne o urmă de bunătate într-un pitic sau solomonar care alege răul.

— Nici vorbă. Altfel cum ar fi putut solomonarii răi să se refugieze în Beznă? Până la urmă, așa cum răul e lipsa binelui, întunericul e lipsa luminii. Deci tot despre o lipsă vorbim. Și în funcție de puterile unei persoane care alege răul se stabilește și răutatea lui. Tocmai de aceea nu putem eu sau Găicuța să devenim robii ei, nici măcar ca să vă salvăm pe voi.

— Da, din puținele mele cunoștințe despre lumea voastră, știu și eu că Maeștrii Focului au puteri mari.

— Nu chiar așa de mari, l-a lămurit Moț. Putem face foc din aproape nimic. Așa cum solomonarii pot mânui furtuna, trăsnetul, grindina, noi putem mânui focul. Și putem face nu doar foc material, ci și imaterial, adică aparență de foc. Focul poate distruge, dar el dă căldură și lumină, de aceea suntem urâți de fapăturile rele. Un pitic bun folosește bine arta focului.

— Da, spunea Moș Ilie despre asta. Eu cred că Malaverba și-a dat seama că sunteți pitici ai focului. Altfel ne-ar fi mâncat pe loc. Nu dau ele înapoi de la un cazan de carne. Sunt convins că știți.

— Păi dacă trece efectul fructelor de clopoțel, nu suntem greu de recunoscut. Deși nici vreun pitic Maestru al Pământului nu e de lepădat. În anumite situații, pot fi mai utili decât noi. Dacă i-ai pune acuma aici, sigur ar reuși să iasă în câteva clipe. Pământul e ca mămăliga în mâinile lor.

— Și cum puteți fi deosebiți de Malaverba?

— Foarte simplu. Piticii Maeștri ai Apei sunt slabi și cu părul albastru, cei ai pământului îi știți probabil, sunt cei mai răspândiți, ca piticii din pădure ce veneau pe la hanuri. Seamănă mult cu noi, dar sunt foarte iuți și abili pe pământ, mâinile le sunt păroase și aspre, iar chipurile le par îmbătrânite. Cei de aer se ascund cel mai bine, sunt mai greu de întâlnit. Sunt tot timpul tineri, slabi și mai înalți decât noi. Oricum, să revenim la oalele noastre, suntem în mare încurcătură. Crede-mă, aș fi fost capabil, ca și căpitanul Teodor, să mă dau pe mâna ei pentru voi, dar nu ai vrea să știți câtă distrugere ar putea face o vrăjitoare cu o slugă de Pitic de Foc. Ar arde unde ar voi, nici balaurii nu s-ar pune cu

ea. Noi, singuri, nu avem cine știe ce putere, dar în mâna ei, cu vrăjile ei, am fi una dintre armele cele mai periculoase. De aia Amoralul Fotie a certat-o pe Isidora. Dintre ai noștri au mai rămas puțini pe pământ. Cei mai mulți stau ascunși în cetăți, ca să nu cadă în mâinile făpturilor rele. Și sincer, cred că în afară de noi trei, nu sunt alți pitici Maeștri ai Focului care să bântuie cum îi taie capul prin Pădurea Întunecată. Însă noi suntem cu Isidora de câțiva ani, ea e familia noastră și noi nu o abandonăm nici măcar când face porcării ca vizita asta.

— Mă bucur că îi sunteți credincioși, dar cred și eu, ca Amoralul Fotie, că a fost o nebunie să venim aici.

— Stai liniștit, Isidora a jucat teatru cu vrăjitoarea și a mințit că suntem slugile tatălui ei. Dar noi nu suntem slugile ei, deci nici dacă ar hotărî să ne dea, nu ar putea. Practic, Malaverba, chiar dacă acum nu știe, are nevoie de acceptul nostru. Asta nu s-a întâmplat de secole. Niciun străbun de-al nostru nu a cedat în fața unui vrăjitor. Îndurăm orice chin înainte să murim. Altfel, dacă n-ar fi fost atât de periculos să fiu sluga ei, aș fi înșelat-o cum l-a înșelat ea pe căpitan și aș fi putut elibera Straja Hotarului. Noi, piticii, ne pricepem la înșelăciuni, zâmbi cu viclenie Moț.

— Adică ai fi putut salva căpitanul cu toți oamenii lui? s-a mirat Ionuț de era să o trezească pe Isidora.

— Ar fi fost o cale. Noi, piticii, nu facem parte din Alianța celor Nouă Cetăți. Cele Nouă Cetăți nu îl pot salva. Dacă ar veni oștirile aici și ar ucide vrăjitoarea, toate slugile ar fi moștenite de sora ei, Malafacta, iar chinurile lor ar deveni de neimaginat, fiindcă îți dai seama cum ar trebui să se răzbune pentru moartea surorii ei mai mici.

Moni Stănilă, *Războiul solomonarilor* (fragment)

B. Tatăl ei era cunoscut în Regatul Cupelor drept un mare povestitor, un talent care fusese transmis în familia ei de-a lungul generațiilor; totuși, sărise cumva peste ea. Acum Catherine se străduia să-și amintească una dintre poveștile sale. Cele care puteau vrăji un banc de pești nestatornici. Cele care puteau convinge norii să plângă și munții să îngenuncheze.

— Odată... odată ca niciodată... a început ea, dar a trebuit să se oprească atunci când cuvintele i s-au poticnit în gât.

Și-a șters palmele umede de fustă – și a descoperit un bulgăre trosnitor în buzunar.

Inima aproape că i-a sărit din piept.

— A fost... a fost o fată. Era fiica unui marchiz.

Colțurile gurii Pălărierului au coborât.

— Deși a fost crescută pentru a fi o doamnă, a spus Cath, întorcându-se și cercetând oaspeții captivați –, și a fost învățată toate lucrurile pe care ar trebui să le învețe o doamnă, era bună doar la un singur lucru. Nu era un lucru mareș, nici un lucru important, nici măcar un lucru demn de o doamnă, însă era ceea ce îi plăcea cu adevărat să facă.

Și-a strecurat mâna în buzunar și a scos pachetul cu macarons. Hârtia cerată se încrețise pe parcursul zilei, deși funda din sfoară care o ținea sigilată rezistase. Împrejurul mesei, oaspeții s-au aplecat în față.

— Eu...

A ezitat.

— Vedeți voi, eu prepar dulciuri.

— A spus *mărturisiri**? a murmurat o bătrânică. O, vai! Mă tem că anul ăsta am făcut multe ce merită mărturisite.

Cath a zâmbit.

— Nu, *dulciuri*.

A înlăturat hârtia cerată, dezvăluind cinci macarons cu aromă de trandafir, puțin sfărâmate în jurul marginilor, dar altfel intacte.

O tăcere a pogorât pe masă.

— Într-adevăr neconvențional, a trăgănat Pălărierul, cu fruntea brăzdată de o încruntătură în semn de suspiciune. Dar ce fac?

Catherine și-a retras mâna.

— Nu fac nimic. Nu vă vor face mai mici sau mai mari. Dar... chiar sper că ar putea să vă facă mai fericiți. Acestea trebuiau să fie un cadou pentru regele însuși, însă eu... eu am fost distrasă astăzi. Am uitat să i le dau.

Nu îndrăzne să se uite la Jest.

— Un cadou pentru rege? a spus Pălărierul. Asta chiar sună promițător.

Și-a fluturat bastonul către Haigha, care a ridicat laba și a înhățat cutia cu macarons din palmele lui Cath. A expirat cu putere, ușurată că îi fuseseră luate. Încă tremura, agitată.

Haigha a așezat cele cinci prăjituri pe o farfurie și, una câte una, le-a tăiat cât de perfect a putut. S-au fărâmițat și s-au turtit sub apăsarea cuțitului. Mulțimea s-a apropiat, urmărind cum umplutura de cremă de unt se prelingea și se lipea de hârtie.

Simțind că era trasă de fustă, Catherine s-a răsucit și l-a văzut pe Jest întinzându-i pentru a treia oară mâna. I-a îngăduit să o ajute să coboare de pe masă.

Marissa Meyer, *Heartless. Povestea nespusă a Reginei de Cupă* (fragment)

* Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omofonia dintre cuvintele *confections* (dulciuri) și *confessions* (mărturisiri) (n.tr.).

C. Țara Minunilor este pur și simplu locul nebunesc în care ne găsim în fiecare zi, cu rația lui cotidiană de paradis, infern și purgatoriu – un loc prin care trebuie să rătăcim trecând prin viață. Alice (ca și noi) are o singură armă în această călătorie: limba. Cu ajutorul cuvintelor ne croim drum prin pădurea Pisicii Cheshire și terenul de crochet al Reginei de Cupă. Prin cuvinte, Alice descoperă diferența dintre ce sunt lucrurile și ce par a fi. Întrebările ei sunt cele care scot la iveală nebunia Țării Minunilor, ascunsă, ca în lumea noastră, sub un strat subțire de decență convențională. Am putea încerca să găsim o logică în nebunie, așa cum Ducesa găsește o pildă în orice lucru, oricât de absurdă ar fi, dar adevărul este, așa cum îi spune Pisica Cheshire lui Alice, că nu avem de ales: orice drum am urma, ne vom afla printre nebuni și va trebui să ne folosim de limbă pe cât de bine putem pentru a nu ne pierde ce socotim a fi sănătatea noastră mintală. Cuvintele îi dezvăluie lui Alice (și nouă) că singurul fapt incontestabil al acestei lumi năucitoare este acela că în spatele unei raționalități aparente suntem cu toții nebuni. [...] La fel ca Iepurele Alb, dăm ordine în stânga și-n dreapta, ca și când alții ar trebui să se simtă obligați (și onorați) să ne slujească. La fel ca Omida, punem la îndoială identitatea semenilor noștri, dar avem o vagă idee despre a noastră, chiar și când suntem pe punctul de a ne-o pierde. Credem, la fel ca Ducesa, în pedepsirea comportamentului enervant al tinerilor, dar nu prea ne interesează motivele acestui comportament. [...] Sub stăpânirea unor despoți ca Regina de Cupă, suntem obligați să jucăm jocuri trăsnete cu obiecte nepotrivite – arici pe post de mingi care se rostogolesc și flamingi care se răsucesc și se întorc să te privească pe post de ciocane de crochet. Iar, dacă nu putem urma instrucțiunile, suntem amenințați cu tăierea capului.

Alberto Manguel, *Monștri fabuloși* (fragment)